

(...rég tartozott), igen, nem  
tudok lemenni a lábammal, itthon nem tartok. Képzeld, a Vámba,  
a Fénybe, a Holdba se járok már, nem is akarlak  
zavarni telefonon, én se szeretem, és Bécs...  
Tönyölhalma se elérhető nekem, hahaha, egy vasúti fülke,  
a kimenés hajnal-  
ban a Keletibe, nem, jól jött a lábam, mint rózsza,  
melynek tömérdék pillája alatt semmi se nyugszik,  
nítandok álma lenni oly sok mit-tudom-én-mi alatt,  
francba fordítsuk. A nyár is oly nagy volt,  
és nem kell. Ennyi volt igaz: hogy mindig teher volt,  
az Úr, a Mennybolt,  
és igazán sohasem kellett,  
és csak röhögök, hogy borsózöld nadrágot akartam  
érettségizős koromban, jó beleizélni, fanyarul,  
nem megy tönkre, angol szövet, hogy mármint  
a megdolgozás után is – a tenger alatti  
üregekben! nem semmi, ismétlem –, hogy megfulladunk, ha  
minden halál az, elfogy éj, bor s cigaretta, és nem kell.  
Nem cigarettázom, nem gyűjtök tavaszokra,  
elhull a Csorákok csokra,  
felőlem! ó, Angyal, járj el Uradnál,  
hogy eztán mindig szobámban időzzem!  
De mi *lesz* könyvespolcommal, medvéimmel, kik  
simogató kezem nem érzik, famadarammal,  
iszonyú minden, mi? Angyal?  
Te parlagi  
végtelen, te, hogy csak szárnyzuhogásod, többé azt se hallani.  
--- De igen??? Csak nem s nem hihetem, asszem. Azt hiszem.

Térey János

---

## A LIPÓTVÁROSI TEHER

1  
*(Adagio molto)*

Titokteljes erőmező!  
Szemünk elől a sínpárt eltakarja  
A táj képében létező  
Szocializmus sívó sétaparkja –  
A Szikra nyomda és a rüt panel

Tömbjének árnyékába bújtak el  
 A vágányok, s a pengevékony  
 Falak alapjai alatt  
 A lappangó pokol rohad.  
 A leghivalkodóbb nyom  
 Épp ez: a „felvételi épület”,  
 Amelybe irgalomból  
 Céget telepített  
 A jókedvű utókor.

## 2

*(Larghetto)*

Az egymásnak csapódó ütközők  
 Döngésének visszhangját hallom újra;  
 A városföld gyomrába költözött  
 A forradásos felszín aranyútja.  
 Fülelek, mert a nyugalom  
 Utcáit féltucat vagon  
 Lármázza föl: pórekocsi csörömpöl  
 És forgalmista ordít, mint öröktől. –  
 A századfordulós rajzasztalon  
 E villanásnyi vágány volt a vektor:  
 Irányát és zenéjét ismerem jól;  
 Az érczengésű északot  
 S a polgár délt kötötte össze:  
 Tompán csikorgó tehervonatok  
 Élén a mozdony meglódul pöfögve,  
 S úgy futja át meg át  
 Az esélytelen Vízafogóra  
 Leszálló éjszakát,  
 Akár a démonok, ha kong az óra;  
 A nyugalom kertjében zakatol:  
 Felségjelét betűzöm, és a bárca  
 Elmondja, merre van honállomása;  
 Amerre jár, a felszín szinte forr,  
 Tilost hiába int a szemafor.  
 A nyugalom túlpártját ismerem jól:  
 Éppúgy cikáznak ott az ördögök,  
 Akár a túli terhekkal tömött  
 Lokomotívok K. agyában egykor.

## 3

*(Scherzo)*

A szerelvény a kongó koponya  
 Üregeiben iramlík tova:  
 Sorompó bólint. Futását agyamban  
 Folytatja száz meg száz irányvonat;  
 Lipót szortíroz, Angyalföld fogad;  
 A köd mélyén a váltó karja kattan,  
 S a hídon át lassú teher tolat  
 A kékacél sínekkel tarka színpad  
 Pereméig. A félmúlt napja virrad.  
 Hallani, koccan egy vonóhorog;  
 Leválnak hűtlen csatlósként a mozdony  
 Fartövéreől a marhavagonok...  
 A Gölsdorf-gőzös túl jár már a tornyon,  
 A kertek alján derűsen dohog,  
 S a hajógyárnál kapcsol gyors iramra,  
 Minthogyha egy bezáruló blokád  
 Börtönsötétjéből a túli partra  
 Az ultimátum után törne át;  
 Kormos kéményéből kénbűzt okád,  
 S két hosszút sípol... Érzi, ép a pálya  
 Fölfénylő tengelye  
 Alatt: „Na gyere csak, gyere!” –  
 Vakvágányokkal szabdalt pusztá várja,  
 Szikrák pörkölte táj...  
*A sínbohóc jobb lesz, ha félreáll.*

## 4

*(Allegro molto)*

Kavicsbányák közt élt a pályaudvar,  
 Mely nőttön-növe népesült a sok  
 Szeszélyesen kígyózó szárnyvasúttal.  
 Sínpárok – csintalan szőlőkacsok! –  
 Hálózták be a rozsdabarna ország  
 Rakpartjait; valóságos folyondárt  
 Növesztett indázó csápjaival  
 A városnyi mezőn a nagyipar...  
 S a járvány életkedve volt a legszebb:  
 A zombékos lapályt  
 Fölfalták, mint a rák  
 Áttétjei a testet,  
 Az új kitérők; egyre áttekinthetlenebb lett  
 A Duna oldalán

A rend,  
 Ha volt egyáltalán. –  
 Csődgondozó jött lopva, csendben,  
 Mint ordas a mesében, megjelent  
 Az ismeretlen  
 Kertész, hogy visszametssze  
 A meddő ágakat...  
 A vágányzár előtti percre  
 Emlékeztetve itt maradt  
 A Bahnhof, aztán azt is eltemettük  
 Tömött bajszú térfőnökével együtt,  
 És lett a tájból rozsdatemető.  
 Hát így. A föld feletti pálya  
 Elbújt a fű fakó palástja  
 Alá – íme, a sugárzó erőmező! –;  
 S az ördög játékmozdonyára  
 Én gondolok csak, álomsírba szállva.  
 Kik csaptak lármát az előbb?  
 A váltóőrök és rendelkezők.  
 Ők szolgálták hűségesen, hiában  
 A szárnyaskereket  
 A pótkávészagú Monarchiában.  
 Halottaskertjükben fölébredek,  
 Mint Schliemann Trójában, s az antik  
 Fűtőházból kapok sugallatot  
 (Útszélre, ördög! félre, balhit!):  
 Azért volt minden pályamunka, hogy  
 E fantomváros éltető tejútja  
 Agyamban megvilágosodjon újra.

Tatár György

---

## INDIVIDUUM ÉS RENDSZER

Ahogy már többen rámutattak, a német idealizmus rendszerfogalma nem valami klasszifikációs segédeszköz a mindent felölelő tudásanyag rendszerezéséhez és nyilvántartásához. Ez az idealizmus rendszeren a létező egészét érti, s egyben ennek az egésznek az önmagáról való tudását. Az abszolút tudás nem kigondolójának a rendszere, hanem önmaga rendszere, a megismerés mindent elnyelő Leviatánjéé, amely – pl. Hegelnél – magába emészti a filozófiai tudás egész addigi történetét is, hogy utolsó falatként megalkotóját eméssze el. A rendszer nem eszköze a tudásnak, hanem maga is tudás. Ha egyszer lezárul, kívülé immár semmi sincs. A filozófiai tudásban önmagát tudó Mindenség „minden mindenben”.